

Hồi 31

Dĩ Vãng Lệ Thù

Am Ma Khan Tiểu Hồng không để tâm đến Lan Hoa Phương Tử mà thân nhiên nói với Quân Bình.

- Hạ công tử, hãy đi theo tôi.

Lan Hoa Phương Tử nhìn qua Quân Bình rồi quay lại Âm Ma Khan Tiểu Hồng:

- Tướng công của ta không đi đâu cả.

Quân Bình nhìn Âm Ma Khan Tiểu Hồng:

- Trời giông gió như thế kia, cô nương định dẫn hạ đi đâu?

- Nơi công tử cần phải đến. Và đây cũng là một cơ hội duy nhất.

Lan Hoa Phương Tử gắt gỏng cắt ngang:

- Tướng công của ta không thể đi chung với một kẻ giết người bằng thủ đoạn độc ác như người.

- Tất cả bọn giáo đồ Di Thần Giáo đều đáng chết.

Âm Ma Khan Tiểu Hồng hối thúc Quân Bình:

- Đây là cơ hội mà Hạ công tử có, không có cơ hội thứ hai đâu.

Những lời của Âm Ma Khan Tiểu Hồng khiến Quân Bình không khỏi thắc mắc tò mò.

Chàng chưa kịp định đoạt thì Lan Hoa Phương Tử đã dẫn đến hai bộ:

- Khan Tiểu Hồng... Người muốn đưa tướng công của Lan Hoa Phương Tử này đi là sao?

Nhìn lại Lan Hoa Phương Tử, Khan Tiểu Hồng khẽ lắc đầu, nghiêm giọng nói:

- Đâu có người nào là tướng công của nàng. Tất cả những nam nhân của Trung Nguyên đều có thể là tướng công của nàng, và có thể là nạn nhân. Ta không tin hạ Quân Bình là tướng công của nàng.

Lan Hoa Phương Tử sa sầm mặt:

- Hừ... Nếu chàng là tướng công của ta thì sao?

Âm Ma Khan Tiểu Hồng bình thản đáp lời Lan Hoa Phương Tử:

- Nếu Hạ công tử là tướng công của nàng, thì ta sẵn sàng bỏ đi, để cho nàng được tự do hành động. Nhưng nếu ngược lại thì nàng sẽ xử sao đây? Ta sẽ lấy đi nhan sắc dâm loạn của nàng chứ?

Lan Hoa Phương Tử lưỡng lự.

Nàng quay lại Quân Bình:

- Tướng công.... Hãy nói cho thị biết chúng ta là gì với nhau đi.

Quân Bình buông một tiếng thở dài rồi khẽ lắc đầu:

- Phương Tử... Nàng muốn ta nói sự thật chứ?

Lan Hoa Phương Tử khẳng khái gật đầu.

- Tại hạ sẽ nói.

Hạ Quân Bình nhìn lại Âm Ma Khan Tiểu Hồng:

- Tại hạ và Lan Hoa cô nương chẳng có mối quan hệ gì cả.

Lan Hoa Phương Tử thét lên:

- Quân Bình, sao chàng lại nói vậy. Chúng ta đã qua một đêm phu thê trong loan phòng.

Quân Bình lắc đầu:

- Nếu Phương tử nghĩ như thế thì sai rồi. Quân Bình đang muốn hỏi nàng, người giả dạng Thiết Phiến Ngoại Long sư tôn là ai? Tại sao y lại làm như vậy, nếu Phương Tử nghĩ Quân Bình không biết chuyện gì xảy ra sau khi Quân Bình bị ngấm mê dược thì càng sai nữa đó.

Mặt hoa của Lan Hoa Phương Tử đổi qua những nét cau gắt, giận dữ. Nàng gay gắt nói:

- Thì ra chàng chỉ giả vờ.

- Đúng ... Ta muốn biết người đó là ai.

- Hừ... Người tự đi mà tìm hiểu lấy.

Âm Ma Khan Tiểu Hồng nhìn qua Phương Tử:

- Giờ ta có thể thực hiện được ý của ta chứ?

Phương Tử gạt gở:

- Người đừng mộng tưởng.

Nàng vừa nói vừa xê mình đến bên Quân Bình. Đôi song thủ thì triển Cầm Nã Thủ Pháp toan khống chế đại huyết Thiên Linh Cái. Mười ngón chỉ pháp của Lan Hoa Phương Tử với mười móng tay nhọn hoắt ửng sắc đen tuyền.

Bất ngờ bị Lan Hoa Phương Tử tập kích ngoài sự tiên liệu, Quân Bình lúng túng không kịp thi triển tuyệt pháp Hư Hư Mê Tổng Bộ. Nhưng nếu chàng không kịp thi triển bộ pháp thần kỳ của Tiểu Thần Hành Tuệ Thông thì Âm Ma Khan Tiểu Hồng lại nhanh hơn Lan Hoa Phương Tử, cứ như nàng đã đọc được ý niệm của đối phương và biết Lan Hoa Phương Tử sẽ làm gì khi Quân Bình thoát ra sự thật đó.

Vút..

Âm thanh cụt lủn, khô khốc khi lưỡi kiếm của nàng cắt một đường thẳng tắp chia cách Quân Bình và đôi trảo công chết người của Lan Hoa Phương Tử. Âm thanh kia do khí kiếm thoát ra từ đầu mũi kiếm, cũng đủ buộc Lan Hoa Phương Tử thu hồi trảo công thối lùi ba bộ.

Trên tay Âm Ma Khan Tiểu Hồng là thanh nhuyễn kiếm mỏng như lá lúa, toả ánh thép sáng ngời.

Âm Ma Khan Tiểu Hồng vận công truyền nội lực vào thanh kiếm, lưỡi kiếm mỏng manh liền thẳng ra, chẳng khác gì cương kiếm, hướng mũi kiếm vào mặt Phương Tử.

Tiểu Hồng nói:

- Người thừa biết uy lực của Chỉ Kiếm Đoạt Hồn chứ?

Đôi thu nhân của Lan Hoa Phương Tử nhìn mũi kiếm chầm chầm. Những gì thoát ra từ miệng Âm Ma Khan Tiểu Hồng dường như Lan Hoa Phương Tử đều biết. Nhìn chân diện mục của nàng có thể đoán nàng quá hiểu người đứng trước mặt mình.

Tiểu Hồng gạt giọng:

- Nhan sắc của người đẹp lắm, nhưng nó chẳng còn đẹp được bao nhiêu lâu nữa đâu.

Lời vừa dứt thì thanh nhuyễn kiếm run lên. Quân Bình lóa mắt bởi môn vận ánh tinh sa đầy đặc chụp tới Lan Hoa Phương Tử. Cùng với ánh tinh sa nhấp nháy kia là âm thanh khí kiếm vi vu nghe buốt cả cột sống.

Chùm tinh sa do mũi nhuyễn kiếm toả thành chưa đến được mặt hoa của Lan Hoa Phương Tử thì một tiếng hú cất lên lồng lộng. Tiếng hú át cả tiếng sấm động nổ ra cùng với nó. Tiếng hú lồng lộng kia chứng tỏ người sắp đến có nội lực thật kinh hồn.

Tiếng hú lồng lộng kia tác động ngay đến Âm Ma Khan Tiểu Hồng. Chùm tinh sa từ mũi nhuyễn kiếm tạo ra thoát chừng lại trong khi Lan Hoa Phương Tử phấn chấn hẳn lên. Nàng vừa chột nghe tiếng hú liền vũ lộng đôi ống tay áo xiêm y.

Từ trong ống tay áo của nàng hai mũi phi châm xẹt ra, chia thành hai hướng tập kích trực diện vào thượng và trung đẳng của Âm Ma Khan Tiểu Hồng.

Nhưng đôi phi châm của Lan Hoa Phương Tử vẫn không vượt qua được chòm tinh sa kiếm ảnh của Âm Ma Khan Tiểu Hồng. Có thể nói mọi thủ pháp của Lan Hoa Phương Tử đều bị Khan Tiểu Hồng đọc được và biết đối phương muốn làm gì.

Cạch... cạch...

Hai mũi phi châm đụng vào nhuyễn kiếm rơi xuống đất, liền ngay sau đó ánh chớp đen kịt nhoáng lên rồi mất hút trong thân pháp của Lan Hoa Phương Tử.

Khan Tiểu Hồng thu hồi nhuyễn kiếm trong khi Lan Hoa Phương Tử chột rùng mình, rồi cất tiếng cười khanh khách. Tròng tiểu ngạo của nàng nghe nức nẻ và không kềm được tiếng cười cứ tiếp nối phát ra ngoài.

Tiểu Hồng nói:

- Dâm nữ... Ta tạm để lại cho ngươi chiếc mặt hoa, nhưng lần sau sẽ thực hiện lời nói của ta đó.

Nàng nhìn lại Quân Bình:

- Hạ công tử.... Chúng ta đi nhanh lên.

Quân Bình còn muốn hỏi nàng về tiếng hú vừa cất lên kia, nhưng thấy thái độ quá khấn trương của Âm Ma Khan Tiểu Hồng, liền bỏ ý niệm đó.

Khan Tiểu Hồng khẽ gật đầu rồi nhanh bước phi thân ra ngoài căn lều. Quân Bình nhìn lại Lan Hoa Phương Tử. Nàng nhìn trả lại chàng nhưng vẫn không kềm được tiếng cười khanh khách.

Buông một tiếng thở dài, Quân Bình bậm môi bước theo Âm Ma Khan Tiểu Hồng. Mưa vẫn trút như thác đổ, nhưng Khan Tiểu Hồng đội mưa theo mình.

Nàng dừng bước chờ Quân Bình.

Bước lên ngang với Khan Tiểu Hồng, Quân Bình hỏi:

- Hình như cô nương biết người cất tiếng hú lồng lộng?

Âm Ma Khan Tiểu Hồng gật đầu:

- Biết.

- Y là ai vậy?

- Giáo chủ Dị Giáo Cửu Thiên Nhậm.

Quân Bình sững sờ:

- Giáo chủ Dị Giáo Cửu Thiên Nhậm?

Nàng gật đầu:

- Bởi vì Giáo chủ Dị Giáo Cửu Thiên Nhậm xuất hiện nên ta buộc phải dụng đến tiểu châm để lão phải lo cứu Lan Hoa Phương Tử để cho ta và Hạ công tử có thể đi xa hơn.

- Khan cô nương xem chừng rất hiểu về Dị Thần Giáo chủ Cửu Thiên Nhậm và Lan Hoa Phương Tử cô nương.

Nàng im lặng không đáp lời Quân Bình mà rảo bước đi nhanh hơn. Mưa đã nhẹ hạt, trang phục Quân Bình đã ướt sũng nhưng chàng vẫn không cảm thấy lạnh bởi sự tò mò lấn át cảm giác.

Khi mưa tạnh hẳn thì hoàng hôn cũng sụp xuống. Một luồng gió thổi qua, Quân Bình rùng mình.

Âm Ma Khan Tiểu Hồng nhìn lại Quân Bình:

- Ta quên mất, không khéo công tử sẽ nhiễm phong hàn.

Âm Ma Khan Tiểu Hồng vừa nói vừa tạt vào táng cây đại thụ. Và chẳng bao lâu sau một bếp lửa được nàng nhúm lên.

Nhìn Quân Bình, Tiểu Hồng nói:

- Hạ công tử hãy đến sưởi cho khô trang phục rồi chúng ta sẽ đi tiếp.

Quân Bình răm rắp nghe theo Tiểu Hồng.

Quân Bình vừa hơ tay lên bếp lửa thì Khan Tiểu Hồng đã cởi chiếc áo choàng đắp qua vai chàng. Hành động của nàng khiến Quân Bình ngạc nhiên hơn.

- Khan cô nương...

Nàng bình thản cướp lời Quân Bình:

- Công tử cần phải sưởi ấm. Đừng khách sáo.

Hành động đó càng khiến Quân Bình thắc mắc hơn về Khan Tiểu Hồng.

Trong khi Quân Bình quan sát Âm Ma Khan Tiểu Hồng thì nàng chăm chăm nhìn vào bếp lửa. Nhìn Khan Tiểu Hồng ngỡ như đã bị ngọn lửa thâu hết thần trí mà không màng đến những chuyện chung quanh.

Sự im lặng của Quân Bình và Tiểu Hồng khiến không gian thêm trầm mặc. Sự im lặng đó khiến Quân Bình bứt rứt vô cùng.

Chàng muốn phá vỡ im lặng kia liền ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Khan cô nương....

Nàng ngẩng lên nhìn Quân Bình. Chiếc nón rộng vành và tấm rèn lụa vẫn che giấu chân diện dung của nàng.

Quân Bình lưỡng lự rồi mới nói:

- Khan cô nương có thể cho tại hạ thấy chân diện mục không?

- Sao công tử lại muốn thấy chân diện mục của ta?

- Một người đồng hành với tại hạ.

- Trả lời hay lắm và cũng rất hợp lúc đó. Nếu như ta là một xú nữ thì công tử sợ không?

- Tại hạ nghĩ Khan cô nương không phải là một xú nữ.

- Nếu nghĩ như thế thì ta sẽ cho công tử xem.

Nàng nói xong tự tay vén tấm lụa. Quân Bình vừa thấy chân diện dung của Âm Ma Khan Tiểu Hồng thì không kiềm được sự sống sót, buột miệng thốt:

- Ô...

Nàng phủ tấm lụa lại:

- Nếu đêm nay phải ngủ thì hạ công tử sẽ gặp cơn ác mộng, đúng không nào? Và bây giờ công tử đã biết vì sao Khan Tiểu Hồng phải dụng đến chiếc nón này.

Quân Bình thở dài. Chàng không ngờ chân diện dung của Âm Ma Khan Tiểu Hồng lại bị hủy hoại đến như vậy. Ngoại trừ chiếc cằm xinh xắn thanh tú, phần trên chẳng còn ra mặt người nữa. Mũi chẳng có, lưỡi huyền bị lóc và đôi mắt vốn là nét đẹp của thu hồn của giai nhân thì bị rọc đến độ muốn lòi cả hai con ngươi ra ngoài.

Quân Bình nhìn Khan Tiểu Hồng:

- Tại hạ thật hồ đồ, Khan cô nương miễn thứ.

Nàng cười khẩy, nói:

- Hạ công tử muốn gặp ác mộng mà.

Quân Bình khêu bếp lửa:

- Tại hạ không có ý gì cả ngoài sự tò mò.

- Ta biết. Và ta đang suy nghĩ có nên nói cho công tử biết tất cả về ta không.

- Cô nương càng nói, tại hạ càng thắc mắc, nhưng nếu như thấy không tiện thì đừng nói gì cả.

Nàng ngẩng lên nhìn Quân Bình:

- Chân diện của ta khủng khiếp quá phải không?

- Nếu với một kẻ háo sắc thì quả là khủng khiếp thật, nhưng với tại hạ thì khác. Trước đây Khan cô nương chắc hẳn là một trang giai nhân khiến cho bao nhiêu nam nhân phải mộng tưởng.

- Sắc đẹp rồi cũng có lúc phải tàn thôi.

Nàng khêu bếp lửa:

- Tại sao công tử lại nói ta là một trang giai nhân?

- Phàm những người có được chiếc cằm thanh tú, tạo ra một nét hài hoà với sơn căn và nhân trung là những mỹ nữ trinh thực.

- Công tử an ủi ta đó à?

Quân Bình lắc đầu:

- Tại hạ nói theo kiến văn của mình.

- Cách nhìn chân diện của công tử theo luận cứ nào?

- Chân tướng pháp nhân minh thư.

- Nó ở đâu?

- Lường Thiên Xích thiên thư.

Nàng buông cành củi đang cháy vào bếp lửa:

- Ta cảm thất phục công tử. Quả thật diện dung của ta trước đây không phải như vậy, nhưng nó bị huỷ hoại.

Quân Bình nhìn Khan Tiểu Hồng:

- Tại hạ mạng phép hỏi cô nương một điều.

- Công tử có điều gì muốn hỏi?
- Ai đã hủy hoại chân dung diện của cô nương?

Âm Ma Khan Tiểu Hồng từ từ đứng lên. Nàng nhìn lên bầu trời đang sạm dần, rồi nhìn xa xa như muốn tìm một điểm trong khoảng không gian vô tận.

Quân Bình bước đến bên nàng:

- Khan cô nương....

Nàng quay lưng đối mặt với Quân Bình:

- Công tử muốn biết lắm ư?

Quân Bình lắc đầu:

- Tại hạ không muốn biết nữa.
- Công tử đừng ngại khi phải đối lòng mình. Nếu công tử nghe hản sẽ không ngờ đâu.

- Tại hạ nghĩ mình không nên nghe.

- Đừng để sự thắc mắc tò mò khiến cho sự sáng suốt phải trở nên u tối. Chuyện này thì nệ gì giấu công tử cả.

Nàng quay bếp lửa, ngồi xuống khều cho lửa bùng lên.

Âm Ma Khan Tiểu Hồng nhìn Quân Bình :

- Công tử hản đã không còn lạnh nữa chứ?
- Tại hạ đã thấy ấm rồi.
- Trang phục cũng đã khô?

Quân Bình gật đầu.

Nàng nhìn xa xăm, bang quơ nói:

- Đêm nay sương sẽ đầy lắm. Mà ta và công tử đi suốt đêm mới đến được nơi đó.
- Chúng ta sẽ đi đâu? Không đến đền thiêng à?
- Đến nơi mà công tử cần đến.
- Tại sao chúng ta phải đến nơi đó.
- Bởi ta muốn trả ơn một người.
- Ai?

- Đến đó rồi công tử sẽ biết. A.... Công tử muốn biết ai huỷ hoại chân diện dung của ta à?

- Tại hạ không muốn biết nữa.

- Nhưng ta lại thích có một người tâm sự. Đã lâu lắm rồi Khan Tiểu Hồng chỉ biết làm bạn với chiếc nón rộng vành và tấm lụa này. Ta nghĩ mãi mà trong cuộc đời này mình chỉ làm bạn với chúng mà thôi, nhưng rồi bỗng dưng ta lại muốn tâm sự với công tử.

Nàng nhìn Quân Bình:

- Tại sao lạ vậy?

- Quân Bình đâu thể trả lời câu hỏi đó. Câu hỏi đó phải do chính cô nương trả lời mới được.

- Công tử rất khảng khái. Nếu công tử đã nhìn ra một khuôn mặt thật trước đây của Tiểu Hồng, có lẽ Hạ công tử hiểu được ta.

Nàng khêu bếp. Màn đêm buông xuống, không gian tĩnh mịch, chỉ có tiếng gió lùa cùng những âm thanh tách tách phát ra từ bếp lửa....

Tiểu Hồng buông một tiếng thở dài, rồi nhìn lên Quân Bình, giọng nàng trong trẻo, từ tốn, ôn nhu:

- Kẻ huỷ hoại chân diện dung của Tiểu Hồng không ai khác mà chính là tướng công của Tiểu Hồng.

Quân Bình thờ người:

- Sao?

- Công tử lạ lắm à? Tướng công của ta không xa lạ với công tử đâu. Y chính là giáo chủ Dị Thần Giáo Cừu Thiện Nhậm.

Quân Bình gằn như biến thành tượng bởi những lời thốt ra từ chính cửa miệng của Khan Tiểu Hồng.

Nàng từ tốn nói:

- Hạ công tử ngạc nhiên lắm phải không?

Quân Bình gật đầu.

Tiểu Hồng nhún vai, nói:

- Công tử ngạc nhiên, vậy có tin vào những gì ta nói không?

- Quân Bình tin.

- Mới gặp ta sao công tử lại tin?

- Tại hạ đọc được trong giọng nói của phu nhân, giọng nói của một anh thư tài sắc vẹn toàn, nhưng phàm những nữ nhân sắc tài song toàn thì thường gặp kiếp hoạ vô lường.

- Một ý đồ. Công tử gọi ta là phu nhân, vậy có ý gì? Chẳng lẽ bây giờ Khan Tiểu Hồng vẫn còn là phu nhân của Cừu Thiên Nhậm ư?

Nàng lắc đầu:

- Nếu công tử nghĩ Tiểu Hồng vẫn còn là phu nhân của họ Cừu, ta nghe sao nào lòng quá.

Quân Bình nhìn xuống bếp lửa.

Tiểu Hồng nói tiếp:

- Có câu “chơi lê quên lựu, có trăng quên đèn”, câu này đúng với Cừu Thiên Nhậm vậy.

Nàng nhìn ngọn lửa trong ánh mắt mơ hồ xa xôi:

- Ngày đó, Khan Tiểu Hồng là một tín đồ Dị Thần giáo. Tiểu Hồng đến với Dị Thần Giáo bằng cả thân và ý. Dị Thần giáo như muốn sinh lực của Tiểu Hồng, với sự sùng bái nhiệt thành, Tiểu Hồng dâng tất cả cho giáo chủ, nhưng rồi khi con ong đã tổ nhụy hoa thì lại tìm một đoá hoa khác. Cừu Thiên Nhậm là như vậy đó.

Quân Bình nhìn nàng:

- Nhưng tại sao họ Cừu lại hủy dung mạo của nàng?

- Bởi vì sự ích kỷ. Y muốn tìm đến Lan Hoa Phương Tử nhưng vẫn muốn độc chiếm một Khan Tiểu Hồng. Y làm như vậy bởi vì không muốn trong đời Tiểu Hồng có một người thứ hai.

Quân Bình lắc đầu:

- Tính ích kỷ, nhỏ nhen mà Cừu Thiên Nhậm xuống tay bất dung tình. Chính vì sự ích kỷ nhỏ nhen của y mà... tỷ tỷ mới hận y.

Nàng ngẩng lên:

- Tiểu Hồng hận. Có ai rơi vào cảnh ngộ của Tiểu Hồng mà không hận Cừu Thiên Nhậm chứ? Công tử gọi ta bằng hai tiếng tỷ tỷ à?

Quân Bình gật đầu.

Buông một tiếng thở dài ảo não. Tiểu Hồng nói:

- Với một nữ nhân mang khuôn mặt người không ra người, thì có đáng được Tiểu Thần Toán Tử gọi là tỷ tỷ không?

- Người ta còn tấm lòng hơn vẻ bề ngoài Lan Hoa Phương Tử đã dụng nhan sắc đoạt Cừu Thiên Nhậm, nhưng tỷ...

Nàng cướp lời chàng:

- Tiểu Hồng biết Lan Hoa Phương Tử như thế nào. Nghiệp quả của họ Cừu tạo ra, y phải nhận lấy. Lan Hoa Phương Tử đâu thuộc về mối Cừu Thiên Nhậm.

- Phương Tử không chỉ có mối họ Cừu sao?

- Không.

- Nàng thuộc về những nam nhân tượng sắc. Tất cả nam nhân một khi được Phương Tử để mắt điều khó tìm được lòng ham muốn nhục thể nơi nàng.

- Đêm qua Quân Bình đã từng chứng kiến cảnh đó.

Tiểu Hồng khêu bếp cho cháy lớn hơn:

- Có lẽ công tử nghĩ người đêm qua là Cừu Thiên Nhậm?

- Tại hạ nghĩ chính họ Cừu.

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Không phải đâu:

- Vậy người đó là ai?

- Bạch Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng.

- Quân Bình không biết người này.

- Công tử không biết nhưng ta thì biết Bạch Diện Thượng Nhân vốn là huynh đệ tri kỷ với Cừu Thiên Nhậm.

- Vậy sao y lại làm chuyện đó?

- Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã mà. Nếu Cừu Thiên Nhậm có dụng ý lấy Dị Thần Giáo để độc tôn làm võ lâm thì Tôn Đình Thượng có cùng một ý với y. Nếu Cừu Thiên Nhậm trọng sắc khinh nghĩa thì Bạch Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng cũng chẳng thua kém gì y.

- Tất cả tỷ tỷ đều biết, sao không nói với Cừu Thiên Nhậm?

- Để làm gì?

Quân Bình sững sờ trước câu hỏi của nàng.

Tiểu Hồng đứng lên:

- Cho dù Tiểu Hồng có nặng nghĩa phu thê nói cho Cừu Thiên Nhậm biết thì y có tin ta không? Một dạ xoa nữ sao có thể lấy được một người trọng sắc. Hãy để cho y nhận lại nghiệp mà y đã tạo ra.

Tiểu Hồng nhìn xuống bếp lửa như lắng nghe tiếng tí tách của những cành khô.

- Công tử... Chúng ta đi được rồi.

- Tỷ tỷ... Chúng ta đi đâu?

Nàng nhìn thẳng vào mắt Quân Bình:

- Thiết Phiến Ngoại Long Gia Cát Thượng Quan.

- Tỷ tỷ đưa Quân Bình đến gặp sư tôn?

- Đúng.

- Tỷ biết sư tôn?

- Biết Hạ công tử cần phải gặp người.

Quân Bình nôn nóng:

- Tỷ tỷ, chúng ta đi ngay thôi. Đệ rất muốn gặp lại sư tôn.

- Thiết Phiến Ngoại Long cũng rất muốn gặp Hạ đệ.

- Sư tôn của Hạ đệ hiện đang ở đâu?

- Địa cung Thánh Giới.

- Sao chúng ta có thể vào đó được?

- Tiểu Hồng sẽ đưa Hạ đệ vào bằng một đường hầm bí mật chỉ có ta mới biết.

- Tỷ biết mà Cừu Thiên Nhậm không biết ư?

- Không.

- Đệ lại bắt đầu tò mò đó.

- Nói ra thì đệ phải tò mò thôi. Tỷ biết bởi vì trước đây mình là ái nữ của giáo chủ kia mà.

Quân Bình nheo mày.

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Thân phụ của tử là giáo chủ Dị Thần giáo, chỉ khi Thiên Nhậm lấy tử, y mới thay thế thân phụ. Tất cả là như vậy đó.
- Ra là vậy. Cừu Thiên Nhậm đã được tất cả nhưng gì mà người khác muốn có.
- Phàm cái đã được thì người ta muốn cái chưa được. Khi trở thành giáo chủ Dị Thần Giáo, Cừu Thiên Nhậm mới nảy ý độc bá võ lâm bằng chính quyền lực của Dị Thần Giáo.
- Cừu Thiên Nhậm có quá nhiều tham vọng, rất tiếc...
- Đệ muốn nói gì?
- Sao tướng không thuộc về Cừu Thiên Nhậm.
- Đệ nói điều đó, tử không hiểu được đâu. Nhưng Cừu Thiên Nhậm biết phải làm gì, do đó y mới muốn chuyển dịch ngũ hành.
- Y không tường thiên thư sao biết được?
- Cừu Thiên Nhậm thì không am tường Ngũ Hành Thiên Thư như đệ, nhưng có một người lại khá thông hiểu về Dịch Số kinh thư.
- Tử muốn nói ai?
- Bạch Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng.
- Đệ từ từ đã đến gần được mọi sự biến của võ lâm.
- Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh còn nhiều điều nói với Hạ đệ nữa.

--- 000 ---